

Mehdîyet, hamâset, atâlet...

Bazı kişi veya grupların hâlâ “Mehdi beklentisi” içinde olduğu bir vâkıa. Onlara göre, pek yakında Hz. Mehdi çıkacak ve bozulmuş herşeyi sihirli bir dokunuşla halledip düzeltecek.

Risâle-i Nur Talebelerinin ise, böyle bir beklentisi yoktur. Aynı şekilde, onlar bir “Mehdi arayışı” içinde de değiller. Zira “Risâle-i Nur, bu meseleyi tamamıyla izâh etmiş.”

Dahası var, o da şudur: “Ümmetin beklediği, âhîrzamanda gelecek zâtın üç vazifesinden en mühimi ve en büyüğü ve en kıymetli olan îman-ı tahkîkiyi neşr ve ehl-i îmanı dalâletten kurtarmak cihetiyle, o en ehemmiyetli vazifeyi aynen bitemamiha Risâle-i Nur’da görmüşler: İmam-ı Ali ve Gavs-ı Âzam ve Osman-ı Halidî gibi zâtlar bu nokta içindir ki, o gelecek zâtın makamını Risâle-i Nur’un şahs-ı manevîsinde keşfen görmüşler.” (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 11)

Buna göre, Nur Talebeleri, herhangi bir “şahs-ı vâhid”, yani bir “tek adam” arayışı veya beklentisi içinde de olamazlar. Net ve nokta.

* * *

Uzun zaman, şu noktaları düşündüm durdum:

* Mehdi konusu, Risâlelerde niçin müphem ve perdeli bırakılmış?

* Kuvvetli mânevî hüccetler ve senetler bulunmasına rağmen, bu meselenin ulu orta yerde tartışılması, hatta medâr-ı bahs edilmesi niçin tavsiye edilmiyor ve uygun görülüyor?

* İnsanları Mehdi beklentisi içine sokmanın ne gibi zararları veya sakıncaları olabilir?

Evet, bu ve benzeri soruları uzun uzun düşündüm.

Bazı suâllerin cevabını Risâle-i Nur’da gayet sarîh ve açık şekilde buldum. Diğer bir kısmının cevabını, izahını ise, dolaylı şekilde...

Doğrudan ve apaçık tarzda verilen cevapları şöyle iki ana başlıkta toplamak mümkün.

Birincisi: Ehl-i din ve diyânet, tenkide ve itiraza başlar. Gruplar, meslekler ve meşrepler arasında büyük ihtilâflar ve çatışmalar zuhûr eder: Hayır, sizin lideriniz değil, bizim liderimiz Mehdi. Mehdi şöyle olmaz, böyle olur. Bizim hocamız, şeyhimiz, liderimiz sizinkinden daha üstün, daha bilgili, daha lâıyk, vesâire... Böylelikle, hiç gereksiz, lüzumsuz bir

münakaşa, bir muaraza alır başını gider.

İkincisi: Ehl-i siyaset ve ehl-i dünya taarruza geçer, saldırıya başlar. Zira, “Mehdi” mânasına “siyaset” de girdiğinden, siyaset ehli de “İdare ve saltanatımız elimizden gidecek” tevehhümüyle korkmaya, tedirgin olmaya başlar. “Sırrân tenevveret” kâidesince, dünyevî, siyasî ve haricî cereyanları ürkütmemek ve onları evhamlandırıp taarruza bile bile sevk etmemek de “Nur’un bir düstûru” hükmündedir.

* * *

Mehdiyet meselesinin aleniyete dökülmemesi, umumun nazarında tartışılmaması ve insanları böyle kurtarıcı bir şahıs beklentisi içine sokulmaması yönünde, Risâle-i Nur’daki dolaylı izahlardan âcizâne aldığım dersleri ise, aşağıdaki şekilde hülâsa etmeye çalışayım.

Risâle-i Nur’daki hikmetli izâhların dışına çıkarak, Mehdi meselesini olur-olmaz yerde, olur-olmaz şekilde konuşan, tartışan ve bu konuda ahkâm kesmeye çalışan kimselerin, ehl-i imana çok büyük zarar verdikleri kanaatindeyim.

Bunun sebebine gelince...

BİR: Bir hikmete binâen, gerçekte “mübhem” bırakılmış olan “Mehdi meselesi”ni ziyadesiyle serrişte edenlerin maksadı, zihinleri karıştırmak ve yaşanacak fikrî kargaşadan kendi için parsa toplamaktır. Kendine (veya bir başkasının nâm-ı hesabına) bu işten pay çıkarmaktır. Yani, mübhemiyeti önce boşluğa tahvil eder, o boşluktan da kendine bir yer edinmeye çalışır; yani, o makama kendini yerleştirmeye yeltenir.

İKİ: Mehdi meselesini, daha çok ezoterik bir üslûp ve yöntemle anlatarak, nazar-ı dikkati kendinde toplamaya çalışır: “Bu meseleyi en iyi ben bilirim; hatta, Mehdi’yi eliyle koymuş gibi tanırım, bilirim, bulurum...” şarlatanlığıyla, muhakemesiz beyinleri esir alıp etrafında pervâne gibi döndürür.

ÜÇ: Sıralamış olduğu imansızlık, ahlâksızlık, zulüm ve haksızlık örnekleriyle, bir taraftan karamsarlık pompalarken, bir yandan da şu ütöpik telkinatı yapar: “Siz hiç merak etmeyin, çok yakında Mehdi gelecek ve bütün bozulmuş işleri tek tek düzeltecek, her şeyin bir hal çaresini bulup şu koca âlemi düzeltecek.”

DÖRT: Daha doğru dürüst “iman esasları”nı bilmeyen; kezâ, namaz gibi İslâmın temel şartlarını yerine getiremeyen zavallılara Mehdiyet hakkında dersler vermeye, telkinlerde bulunmaya yeltenir. Ki, şahsen de bu türden zavallılara çokça rastlamışım: Doğru dürüst imanı ve ibadeti olmadığı halde, tutup bizimle Mehdi tartışmasını açmaya çalışıyor...

BEŞ: İnsanları kurtarıcı bir şahıs beklentisi içine sokarak, şu Mehdi meselesini, ister ezoterik bir tarzda, ister hamasî nutuklar şeklinde anlatanlar, millet-i İslâma ihanet derecesinde zarar veriyorlar. Zira, hitap ettikleri insanlarda bir “düşünce tembelliği”ne yol açtıkları gibi, onlardaki gayret hissini de öldürüyorlar. Adeta, şunu demeye getiriyorlar: Siz sadece benim anlattıklarına bakın. Sadece ağzımdan çıkanlara dikkat edin. Kendinizi zorlayıp da aklınızı kullanmayın. Nasılsa, herşeyi bir tek kişi halledecek. Dolayısıyla, sizin kendinizi yormanıza, şuurlu birer mü’min haline gelmenize hiç gerek yok. Vesaire...

* * *

Evet, ezoterik tarzda veya hamasetli nutuklar üslûbuyla anlatılan “tek adamcı” Mehdilik meselesinin ve şahıs beklentisinin, insanları ve bilhassa ümmetin fertlerini getirdiği nokta, ne yazık ki budur: Atalet, tembellik, kaypaklık; ibadette lâkaytlık, fikirde ve imanda şuursuzluk, zihinde ve beyinde uyuşukluk, karakterde esirlik, mizaçta kölelik, vesaire...

Hülâsa, kim nasıl bir arayış veya beklenti içinde olursa olsun, bir Nur Talebesinin kaynağı, Kur’ân’ın malı olan Risâle-i Nur’da anlatılan ve tam tatminkâr şekilde izah edilen kudsî düsturlar ve hakikatlerdir. Ki, bunlar hariçteki izahlara ihtiyaç bırakmayacak derecede sağlam ve muhkemdir.